

VILÁGPÓSTA

X., jubileumi
évfolyam

Újfolyam, X. évf. 1. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2014. tavasz

„Látta és hitt”

Jn 20,8

Jó szívvel beilleszkedni

A verbiták inkulturációs
programjáról – 7. OLDAL

Újjáéled, ami romba dőlt

Fülöp-szigetek
a tájfun után – 10. OLDAL

Az egységet megteremtő
Ige szolgálatában

A fiatal vietnámi
rendtartományról – 15. OLDAL

Karácsony valóban a szeretet ünnepe: Isten szeretetét ünnepeljük Jézus Krisztusban, aki emberként megszületett, és megszentelte életünket. Az ünnepi időszakban tele vagyunk Isten kegyelmével és lelki élményekkel – így volt ez a körömi cigánypasztorációnkban is. Advent első hetének kezdetén együtt imádkoztunk, énekeltünk harminc ci-

A szeretet ajándékai

gány családdal, gyerekekkel és felnőttekkel. Minden család készített egy szép adventi koszorút, amelyet elhoztak a templomba, hogy megáldjuk a szentmise keretében. Csodálatos volt együtt lenni, testvéri közösségben elkezdni az adventi időszakot.

Hogy még örömtelibbé tegyünk az ünnepet, elindítottuk a „karácsony ajándék” akciót, amelynek keretében a missziós imaközösségek tagjai és a hittanosok ajándékokat készítettek a körömi gyerekeknek és családoknak. Így az iskolában kétszáz gyereknek szereztünk örömet karácsony alkalmából, harmincöt nevelőotthonos fiatalnak juttattunk el csomagokat, és másik harmincöt roma fiatal Budapestre utazhatott a rendünk által szervezett adventi ifjúsági virrasztásra. Mindezen túl élelmiszert és ruhát adtunk a szegény időseknek.

Boldogság volt látni gyermekeink arcán az öröm könnyecskéit és

a hálát, amikor megkapták az ajándékokat, amelyek azok nagy szeretetét közvetítették, akik gondoltak rájuk. Ezúton is szeretnénk megköszönni az összeállított karácsonyi ajándékokat és adományokat. Nagy hála és dicsőség a Mindenhatónak, hogy vannak jó szándékú emberek, akik Krisztus példáját követve gondolnak szegényesebb sorsú testvéreikre.

Köszönöm mindazoknak, akik a szent ünnepre készülve időt, fáradságot nem kímélve imádkoztak értünk, és adományaikkal segítettek minket. Áldja meg az Úr bőségesen önöket minden földi és mennyei ajándékával! Ószinte szívvel kérem, hogy továbbra is maradjunk kapcsolatban, és imádkozzunk egymásért, hogy még több szívet emelhessünk fel Krisztus szeretete által a Mennyei Atya oltalmába! Mentsünk meg közösen emberi lelkeket az Úr Jézus Krisztusnak!

Chavvakula Lourdu svd

Köszönet az adományokért

2014 februárjában lezárult az éves gyűjtési akció, amelynek keretében az Isteni Ige Társasága által vezetett indiai Asha Jyothi HIV/AIDS Gondozó és Segítő Központot és a hozzá kapcsolódó Arnold Gyermekotthont támogattuk kiemelten imával és adományokkal. Erre a célra 909.647 Ft gyűlt össze. A Fülöp-szigeteki természeti katasztrófa áldozatainak javára szervezett adventi akció során 2.635.477 Ft gyűlt össze. Az adományokat továbbítottuk. Isten fizesse meg!

A Missziós Miseszövetségből, illetve az általános missziós adományokból a rendi vezetőség rendelkezése szerint 2013-ban támogattuk az indiai Gunawati verbita régiót 1.986.211 Ft-tal.

Köszönünk minden adományt, amit a misszió javára kaptunk. Isten fizesse meg!

Az Isteni Ige Társasága 2016-ban ünnepli a verbiták magyarországi letelepedésének századik évfordulóját. 2014 márciusától a centenáriumi év előkészültre, illetve az ünnepi rendezvények költségeire szervezünk gyűjtést. Kérjük, adományaikkal segítsék, hogy méltó módon, a világmissziót minél többekkel megismertetve ünnepelhesük meg rendtartományunk centenáriumát.

Adományait a verbita Missziós Titkárságon keresztül juttathatják el, a *Világpostában* található sárga csekken vagy az alábbi számlaszámra befizetve:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:

centenárium

Hálásan köszönünk minden adományt!

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Burbela Gergely svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Magung Fransis svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomtatás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapkép:

Eugène Burnand: Péter és János futása a sírhoz a feltámadás reggelén c.
olajfestmény (1898. Moudon Múzeum)

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
Missziós Titkárság:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196

9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

A jóság missziója

Életünk tele van szép és fájdalmas pillanatokkal. Mindkét esetben az irgalmas Atyaisten jelenlétében vagyunk, aki mindig vigyáz ránk. Életünk minden pillanata lehetőség, hogy erősödjünk a szeretetben, és ne engedjük, hogy a rossz megvakítson minket.

Egy ruandai asszony, *Immaculée Ilibagiza* azt írta *Let to Tell* (Hagyd, hogy elmondjam) című könyvében, hogy eddigi élete során a legmélyebben akkor tapasztalta meg Isten szeretetét, amikor elrejtőzött egy fürdőszobában 1994-ben, a népirtás idején. Csodálatos módon megmenekült a halál elől. Hatfős családjából csak ketten maradtak életben fivérével. Isten megengedte neki, hogy a fájdalom, a tehetetlenség, a félelem közepette megtapasztalja, hogy az áldozatok és a gyilkosok is az Atyaisten gyermekei, és ő mindegyiküket szereti. Felismerte, hogy csak a megbocsátásban van gyógyulás. Ennek hatására felajánlotta megbocsátását annak, aki megölte az édesanyját és a testvérét. Győzelem a bűn fölött Jézusban. Immaculée ma New York-ban

él, és tanúságtételei során Isten jóságát és a megbocsátás erejét hirdeti. Látni népének kiirtását, teljesen beengedte a szívébe a szerető Istent, és ez mélyebb hitre vezette őt.

János evangéliumában azt olvassuk, hogy a szeretett tanítvány látta, nincs Jézus a sírban. „Látta és hitt” (20,8). Mi az, amit te láttál a saját életedben, és ami elvezet téged a hit felé? Ez szép vagy szomorú esemény volt? Bármilyen történet is, azért volt, hogy lássuk a jóságot, ahogyan Ferenc pápa írta az *Az evangélium öröme* kezdetű apostoli buzdításában: „A jó mindig közölni akarja önmagát. Az igazság és a szépség minden hiteles megtapasztalása ki akar áradni, és minden mély szabadulást átélő személy érzékenyebbé válik mások szükségletei iránt. (...) Ezért egyáltalán nem meglepő Szent Pál mondata: Krisztus szeretete ösztönöz minket (2Kor 5,14).” Azt a meghívás kaptuk, hogy adjuk tovább Isten jóságát.

Mi, verbiták 2016-ban ünnepeljük magyarországi szolgálatunk századik évfordulóját. A centenáriumi évben hálát adunk Isten jóságáért,

és szeretnénk megerősödni annak továbbadásában. Kérünk benneteket testvérek, hogy imádkozzatok velünk, és ha van lehetőségetek, adományaitokkal járuljatok hozzá a centenáriumi év kiadásaihoz, hogy méltóképpen tudjunk előkészülni az ünnepre.

Nagybőjtre és húsvétra azt kívánom a *Világposta* minden olvasójának, hogy meglátva Isten jóságát az élet minden pillanatában, az evangéliumra alapozva együtt vigyük tovább a jóság misszióját.

Burbela Gergely svd
tartományfőnök

Ez a neve annak a program-sorozatnak, aminek a Loyola Café ad otthont, és amin január 19-én az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek együtt vettek részt. A program-sorozat célja, hogy az érdeklődők megismerhessék a Magyarországon működő

Szerzetesi Sziget

rendeket, találkozhatnak szerzetessekkel, és feltehessék azokat a kérdéseket, melyeket a mindennapok során nem mernek vagy nincs lehetőségük megkérdezni.

A program szentmisével kezdődött, amin több száz fiatal vett részt. Utána rövid bemutatkozás következett. A „missziós témánk” az inkulturáció volt. A szokásokhoz hűen nem elméleti, inkább gyakorlati oldalról próbáltuk megközelíteni, megismertetni a témát. Ebben a személyes tanúságtételek segítettek, melyeket mi, verbiták is érdeklődve hallgattunk. A többségünk saját bőrén is megtapasztalta már az inkulturáció folyamatát, és jó volt hallani, milyen vicces és különleges dol-

gok történtek velünk közben. Az estét alapítónk, Janssen Szent Arnold szavaival zártuk: „Nevünk által különösképpen el vagyunk kötelezve az isteni Igének és küldetésének. Az ő élete a mi életünk, küldetése a mi küldetésünk.”

Hurgoi Sándor svd

Az otthonoktól a templomig

Cigánypasztoráció és családevangelizáció Körömben

A családokhoz írt levelében II. János Pál pápa 1994-ben úgy fogalmazott: „a család az egyház útja”, és ez azt jelenti, az evangelizációt elsősorban a családban kell végezni. A családok evangelizálása a mindennapi keresztény életvitelen keresztül valósul meg. E tanítás szellemében a körömi cigánypasztorációnkban elkezdtük a családevangelizációt, amely által egyre több családot szólítottunk meg személyesen Jézus szeretetüzenetével.

A család, amely együtt imádkozik, együtt is marad, hiszen Jézus szeretete összeköti a családtagokat egységben, egyetértésben és békességben. E pasztoráció révén egyre jobban megerősödik a lelki közösség a Körömben élő cigány testvérek között. A közösség rendkívül fontos keresztény hitünkben, hiszen csak másokkal együtt tudjuk gyakorolni a szeretetet.

2013 októberében, amikor Körömbé érkeztem mint cigánypasztoráció felelős, azon gondolkoztam, mivel kezdjem a missziót, mi legyen az első lépés. Míg ezen töprengtem, eszembe jutottak Lankó József atya szavai: „Kedves testvérem, a cigánypasztorációt ne kezd elméleti módszerekkel, sem azzal, hogy te mit szeretnél velük tenni. Inkább legyen neked olyan szerető és irgalmas szíved, mint Jézusé, és aztán menj hozzájuk, légy velük, hallgasd meg őket, értsd meg, és szeresd meg őket, és akkor a szerető és irgalmas szíved sugallni fogja neked, hogy mit kell tenned Jézus nevében.” József atya lelki tanácsa arra ösztönzött, hogy házról házra járjak, meglátogassam a családokat. Eközben megláttam, hogy cigány testvéreink milyen mély hitűek, mennyire természetes számukra az Istenbe vetett hit és a ráhagyatkozás, és hogy szükségük van egy lelki közösségre, ahol együtt tudnak imádkozni, és megoszthatják egymással örömeiket és bánataikat.

Horváth Kálmánné Krisztina vagyok, harmincnégy éves, körömi roma származású, római katolikus. 2013 októberében Lourdu atya megtisztelt minket a látogatásával, és olyan nagy szeretettel beszélgetett velünk, hogy úgy éreztük, a Jóisten küldte el mihozzánk. Már az első pillanatban elfogadtuk őt papunknak. Arra buzdított minket, hogy hozzunk létre Körömben egy lelki közösséget, ahol tudunk együtt imádkozni, testvéri közösségben lenni. Elmondta, a verbita missziósok egyik fontos feladata a cigánypasztoráció Magyarországon. Első gondolatom az volt: nagyon nehéz lesz ez itt, Körömben. De láttam az atyán az elszántságot, a lelkesedést és a tettekkészséget, ami a későbbiekben, a roma családok megismerésével átváltozott önzetlen szeretetté. Nem mondhattam mást, mint hogy mindenben segítek, és számíthat rám, mert tudtam, ilyen lelki vezetőre van szükségünk. Kellemes meglepetésként ért, mikor láttam a meglátogatott családokon a jóra való megtérést, és hogy szeretettel fogadnak. Kezdeti kételkedésem a feladattal kapcsolatosan mostanra szertefoszlott. Heti egy alkalommal közös családevangelizációt tartunk, szentmisére járunk, erősítjük egymást hitben és szeretetben. Elindult Körömben valami, ami nem kézzel fogható, valami isteni, valami örömmel teli és boldog dolog. Megerősödünk abban, hogy Istent higgyünk, de ne csak otthon, hanem Isten házában és egy közösségben. A segítségem, ha csak ennyire elég, már boldog vagyok, és attól még boldogabb, hogy van egy lelkipasztorunk, aki erőt, örömet, reményt és Isten szeretetét hozta közénk. Akkor lesz igazi a mi kis közösségünk, ha mindegyikünk apostol lesz a faluban, mint Lourdu atya. Hálát adunk az Úrnak az ő lelkipásztori munkájáért.

Helyreigazítás

A Világposta 2013. téli számának 3. oldalán szereplő Szentté avatási jubileum című cikkben hibásan szerepelt a szentté avatások időpontja. Helyesen: 2003. október 5.

A 16. oldalon, A rend új arca Európában című cikkben helytelenül jelent meg a rend alapításának dátuma. Helyesen: 1875.

Az elírásokért elnézést kérünk.

Rontó Aliz, háromgyermekes anyuka vagyok, körömi roma származású katolikus. Tavaly ősszel ismerkedtem meg Lourdu atyával Kriszti segítségével, aki megkeresett, mivel ő ismer engem, és tudja, milyen fontos számomra a hit és az Isten szeretete, és tudja, erre van a legnagyobb szükségem. Megkértem Lourdu atyáékat, jöjjenek el, és tartsanak nálunk is családevangelizációt. Szerettem volna, ha házon belül imádkozunk, ha a családomra és a házunkra áldást ad az atya, és engem megerősít az Istenben való hitemben, hogy a mindennapok nehézségein felül tudjak kerekedni, és a családommal szeretetben és békeességben tudjak élni. Megkaptam, ami-re vágytam. Szükségem volt egy ilyen lelki atyára, aki megért, szeretettel közelít felém és elfogad minden hibámmal, és egy ilyen közösségre, amelynek tagjait már szinte testvéreimként szeretek. Közösen még több roma családot buzdítunk Isten szeretetére, mert ő az egyetlen jó, akiben bízunk és reménykedünk. Köszönet ezért a Jóistennek és Lourdu atyának, aki mellett teljes szívesemből imádkozhatom Istent.

Az egyik családlátogatáskor egy hölgy azt kérte tőlem: „Lourdu atya, meséljen nekünk valamit Indiáról!” Nagyon örültem a kérésnek, és megígértem, hogy a következő héten elmegyek, tartok egy kis beszámolót Indiáról, és majd imádkozunk is egy kicsit Jézushoz. Boldogok voltak, hogy együtt imádkozunk a családjukért. Külön készültek erre az alkalomra gyertyával, szentképpel, rózsafüzérrel. Kérték

a papi áldást, a kézzel kísért imádságot, illetve hogy szenteljem meg a házukat. Akkor már tudtam, ez nemcsak egy Indiáról szóló előadás lesz, hanem a családevangelizáció kezdete.

Egyre közelebb kerültem a családokhoz, akik testvéri szeretettel elfogadtak. Már az első találkozáskor arra biztattam őket, hogy legyenek barátok, és egyúttal Jézus barátai is. Jézusé, aki szeret minket.

Minden héten elmegyünk egy családhoz, közösen imádkozunk, énekelünk, meghallgatjuk a Szentírás tanítását, és tanúságtételek is vannak. A cigány testvéreknek nagy igényük van erre a családevangelizációra – eddig tizenhat családnál jártunk, és egyre többen jelentkeznek. *Lando Modestus* atyával együtt végezzük ezt a szolgálatot, és mióta elkezdtük, egyre többen jönnek el a szombati szentmisére, amit kifejezetten a cigány testvéreknek szenteltünk. Így a körömi híveknek az otthonuktól a templomig vezet az út. Szombatonként a mise előtt hittanórát is tartunk, ami lehetőséget ad arra, hogy az emberek jobban megtanulják az imádságokat és az énekeket, elmélyüljenek a bibliai ismer-

retékben, illetve még inkább bekapcsolódjanak az egyház életébe. Amikor a családoknál vagyunk, látom a szemekben a boldogságot, hogy mennyire jó együtt lenni, imádkozni és örülni egymásnak. A cigány testvérekkel beszélgetve meg vagyok győződve arról, hogy lehet őket evangelizálni, hitre nevelni. Ehhez az egyetlen eszköz a szeretet és az elfogadás. Hiszen az igazi szeretet hatására az ember képes változni és megtérni. Imádkozunk a mindenható Istenhez, hogy a Szent Család példája segítsen mindnyájunkat, és eleget tegyünk evangelizációs kötelességünknek!

Chavvakula Lourdu SVD

JPIC iroda:

Chavvakula Lourduraju SVD – JPIC koordinátor

H-3577 Köröm, Kossuth L. u. 23.

E-mail: jpicungary2@yahoo.com • **Mobil:** +36-30/338-3699

Mi a Biblia?

Szentírás szeminárium (3. rész)

A Biblia két fő része az Ó- és Újtestamentum vagy Ó- és Újszövetség nevet kapta. A *testamentum* szó szerződést, szövetséget jelent, és az elnevezés a Szentírás fő tartalmára utal. A szövetség fontosságát mutatja, hogy maga a szó száznál is több alkalommal szerepel a Bibliában. Minden, ami benne írva van, ezzel a szóval összegezhető: szövetség.

Ez azt jelenti, hogy a Biblia az Isten és az ember közötti kapcsolatáról szól, arról, hogy Isten kinyilatkoztatja magát az embernek, meghívja a vele való életre és közösségre, és az ember válaszára – vagy annak elmulasztására – erre a szeretetteljes meghívásra.

Isten sokféleképpen kinyilvánította szeretetét Izrael népének történelme során; a pátriárkák vezetésében, a róluk való gondoskodásban, ígéreteinek teljesítésében. Megmutatta szeretetét, amikor kivezette népét Egyiptomból a sivatagon át az ígért földjére, és a Sínai-hegyen. Kifejezte azáltal is, hogy békét és jólétet adott Izrael népének saját földjén, majd később kiszabadította őket a fogságból, és visszavezette őket őseik földjére.

Mindezen eseményeken keresztül Isten arra hívta Izrael népét, hogy viszonszeresse őt, ami azonban gyakran nem valósult meg. De Isten nem mondott le népéről, nem tagadta meg. Elküldte Fiát, Jézus Krisztust, megalapítva ál-

tala az új és örök szövetséget az egész emberiséggel. Jézus Krisztus Isten szeretet-kinyilatkoztatásának csúcspontja és teljessége. A kinyilatkoztatás Izrael népének történelmében valójában előrevetítése volt a Krisztusban való szeretet-kinyilatkoztatás teljességének.

Jézus Krisztus Isten Fia és Isten Igéje személyesen, s mindaz, amit ő mondott és tett, szívből jövő válasz volt Isten szeretetére. Így mind a kinyilatkoztatás, mind az arra adott válasz tekintetében ő maga a szövetség.

Forrás:

I. János Pál Bibliaközpont,
Vigan, Fülöp-szigetek

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.)

Örömmel tájékoztatjuk a *Világposta* olvasóit és barátainkat, hogy elindítottuk a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház saját honlapját: www.szentarnold.hu címmel.

Az oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szál-
lálehetőségekről.

**Szeretettel várunk mindenkit
a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házba!**

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és érttem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy minden nap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A felvétel a miseszövetségbe egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik személyenként, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Magung Fransis svd
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu
• 06-30/418-9196**

Jó szívvel beilleszkedni

A verbiták inkulturációs programjáról

Szent Pál a Korinthusiakhoz írt első levelében ezt írja: „mindenkinek mindene lettem” (9,22). Nagyon szép mondat, de a megvalósítása az ember életében hihetetlen áldozatokat és lemondásokat kíván. A verbiták inkulturációs programja ezen a mondaton alapszik. A kultúra sok mindent

magában foglal; nélküle nemzet nem is létezik. Bizonyos kultúrában felnőtt embereknek elég nehéz beilleszkedni egy másik kultúrába. Istentől való kegyelem, ha valakinek ez jól sikerül. Persze magának az embernek is késznek kell lennie a változások tudatos vállalására.

Az Isteni Ige Társasága egy nemzetközi szerzetesrend. Világszerte vannak verbita misszionáriusok, akik idegen országba mennek tanulni, gazdagítani a helyi egyházat és a nemzetet. Ez a magyar rendtartományra is igaz. 2013 júliusában kaptam azt a feladatot, hogy indiai létemre segísem beilleszkedni az újonnan érkezett rendtársakat a magyar kultúrába. Kicsit furcsán hangzik ez, de Istenben és a sok ismerős jó szándékában bízva elindultunk együtt ezen az úton.

Két indiai és egy lengyel felszentelt pap, továbbá két kongói kispap vesz részt most az inkulturációs programban. A nyelviskolában a magyar nyelv

elsajátításán kívül megismerkednek Magyarország történelmével, népszokásaival is. Azonban az élmények mélyítik el igazán a tudást, ezért elfogadtam a nevükben is barátaink kedves meghívását két téli programra.

Az első egy borkóstoló volt. Fontosnak tartottam, hogy a rendtársak megismerkedjenek a magyar borkultúrával. A Szentendrén élő *Hidegkúti Gergely* és családja vendégszeretettel élvezték, akiknek saját pincészetük és boruk van. Gergely kiváló borász szakember, és a kóstoltatás mellett bemutatta a borkészítés történelmét is. A résztvevők sok különböző bort ittak, mégsem részegedtek meg. Ebből tudtam, hogy Gergely igazi borázmester. Nagyon szép esténk volt, köszönjük neki.

A második programunk egy disznóvágás volt. Zákányszék volt a helyszín, ahol minden évben összegyűlik az egész falu erre az ünnepre. Néhány éve ismertem meg a helybelieket. Szívesen fogadtak bennünket, és egy kicsit színesítettük is jelenlétünkkel az eseményt. Láthattuk, hogyan készül a kolbász, a hurka, a tepertő, a szalonna. Bele is kóstoltunk. Számunkra érdekes volt, hogy mindenki kínálta a pálinkáját, és a fiúk bizony nem utasították el. Mivel előző alkalommal borkóstolón voltunk, a programban résztvevők kitűnően helytálltak. Örömmel tapasztaltam, hogy hatással van rájuk az inkulturációs program.

2014-re más jellegű terveink vannak. Tartsatok velünk, és kérem, hogy imádkozzatok értünk, hogy Isten kegyelméből a magyar kultúrába jó szívvel beilleszkedve szeretettel tudjuk szolgálni a magyar egyházat, és ezáltal benneteket.

Madassery Benvin Sebastian svd

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”
(Freinademetz Szent József)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinen-

sük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhíré**t minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszolok kérdéseidre:

Hurgoi Sándor svd

- Názáret Missziósház
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.
- e-mail: hivatas@verbita.hu

Az Istent kereső lelkek pásztoraként

Kongó – 1971

Pálinkás István SVD (1931–1995) az 1960-as évek második felétől teljesített szolgálatot külföldön. Alábbi levelében beszámol a zairei (ma Kongói Demokratikus Köztársaság) misszió mindennapjairól.

Zaire belsejében, a szavannák és őserdők világában évenként keresztül egyedül éltem csaknem teljesen nomád életet, hogy a missziós plébániámhoz tartozó körülbelül száznegyven falu Istent kereső lelkei ne érezzék magukat elhagyatva. Az évek nagyon gyorsan múltak, mivel jó sötétbőrű felebarátaim reggeltől estig lefoglalták csaknem minden időmet és erőmet. A papi munkán kívül az iskolák és orvos híján nálam segítséget kereső betegek gondoskodtak arról, hogy ne legyen honvágyam. Nem volt nehéz egyedül, elszigetelten élni, mivel a jó Isten segítségével nemcsak a bennszülöttek nyelvét sajátítottam el, hanem megtanultam enni is úgy, mint ők: majomhúst, egeret, patkányt, kígyót, szöcskét, denevért, hernyót és hasonló jókat.

Ha valamelyik missziós központba érkeztem, hogy egy kis utánpótlást vételezzek, nagy öröm volt számomra mindig, ha a rám váró levelek között ott találtam a *Szolgálatot*. Kimondhatatlan jó érzéssel töltött el az a tény, hogy van egy folyóirat, amely lelkileg összetart, táplál és irányít bennünket, a nagyvilágban szétszórta élő magyar papokat és szerzeteseket. (...)

November 7-én reggel egy faluban ébredtem fel, amely a Nginsi névre hallgat. Néhány nappal ezelőtt már jártam itt, hogy meglátogassam a falu keresztényeit. Most csak az éjszakai szállás miatt jöttem, mivel itt egy nagy kunyhó áll az átutazó idegenek rendelkezésére. Hamarosan a legközelebbi településre, Mangóba utaztam. Ez egy kis falu. Nemrégén létesült. Az itt lakó férfiak a Kengéből Kikwit felé vezető földutat gondozzák. Ebben az évben egy állami általános iskolát létesítettek itt. Az iskola igazgatója és a tanulók örültek érkezésemnek. Megkértem, hogy kereszteljem meg apró csemetéiket. Mikor néhány hónapja legutóbb itt jártam, egy asszonyon kellett segítenem, mivel megmarta a kígyó. Kígyómarás elleni szérum és egy másik ellenszer, az úgynevezett pierre noire (fekete kő) mindig van nálam. (...)

Dolgom végeztével egy másik falu felé vettem az irányt. A kocsimra fölkerédkedett két asszony is. Beszélgetés közben megtudtam, hogy a férjük főnök és négy asszonya van. Nem titkolták, hogy nagy a féltékenység közöttük, és sokat veszekednek. Útközben megrekedt a kocsis a sárban. Vettem az egyik ást, a másikat pedig a segítőm markába nyomtam, hogy kiszabadítsuk a kocsit. (...)

A legközelebbi falu neve Kidimbu. Mikor odaértem, megálltam és egy kicsit körülnéztem. Elhatároztam, hogy holnap reggelig itt maradok. Este újra miséztem, majd megkereszteltem a csecsemőket. Miközben a keresztelésre várók adatait írtam, az egyik férfi, aki előzőleg is komolytalanul viselkedett, egy körülbelül hároméves gyereket állított

elém, hogy kereszteljem meg. A gyerek nem az övé volt, és az anya nem volt jelen. Kicsit méregbe gurultam, mikor láttam, hogy nem veszi komolyan a dolgot. Mondtam neki, hogy a keresztelés nem játék. Hogy jobban megértse szavaimat, néhány kikongó kifejezés kíséretében jól fejbe vágtam, majd elzavartam. Hamarosan jelentkezett a gyermek anyja. Az adatokat bejegyeztem az anyakönyvbe, aztán meg-

István atya kongói gyerekek között

kereszteltem a gyereket. Az elkergetett férfi is hamarosan visszajött hozzám. Kért, hogy adjak neki egy imafüzetet. Ha itt egy megérdemelt fejbevágás után valaki visszajön és kér tőlem valamit, az a bocsánatkérés jele. Teljesítettem kívánságát, aztán kicsit elbeszélgettem vele. Kineveztem a falu előimádkozójának. Kért, hogy látogassam meg, és áldjam meg a kunyhóját.

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

MÁRCIUS 23. (UTOLSÓ ELŐTTI VASÁRNAP!)

• **VÍZRE, MAGYAR!**

KÉT ÉV EGY HAJÓN ISTEN SZOLGÁLATÁBAN

Előadó: Szabó Viktor

ÁPRILIS 27.

• **CIGÁNYPASZTORÁCIÓ: AZ ÖNBECSÜLÉS FONTOSSÁGA**

Előadó: Somos László atya

MÁJUS 25.

• **TÁRSASÁGUNK A VILÁGBAN**

Előadó: Gregory Pinto svd atya – generális tanácsos

- 17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Az igazi kezdet

A Názáret Missziósház első éve

Ahhoz, hogy a német verbiták megvethessék a lábukat Magyarországon, Máriakéménd nagyon is megfelelő helyszín volt. Azonban a továbbfejlődéshez már nem tudta a szükséges feltételeket biztosítani ez a kicsiny, nehezen megközelíthető baranyai sváb falu.

1924-ben *Hubert Hansen* atya tekintete egy másik, németek lakta településre esett, de már Budapest vonzáskörzetében: Budatétényre. A falu papja, *Koch Róbert* hívta meg a missziósokat, és nemcsak megtelepedésükben segítkezett, hanem még lelkési hivatalát is átadta, hogy legyen a rendnek valamennyi biztos bevétele is. Az Isteni Ige Társasága két szomszédos telket vásárolt meg *Leopold Gusztávtól* és feleségétől, *Honig Margittól*, valamint *özv. Bubela Sándor-nétól*.

A munkálatok olyan gyorsan befejeződtek, hogy a budatétényi házat ugyanabban az évben, 1924. október 6-án fel is szentelhette *Csernoch János* bíboros, hercegprímás, és még ezen az őszön tizenhárom fiatal be is költözött a missziósházba. Az intézménybe még huszonegy környékbeli, bejáró diák is tanult, akik nem verbita növendékek voltak.

A *Stadt Gottes* című folyóirat egyik 1925-ös számában ezt olvashatjuk *Hansen* atya tollából: „Hosszú várakozás után sikerült végre a pátereknek ebben az évben missziósházat alapítani a Budapesthez közeli Budatétényben. Az e célra

megvett ingatlan erre nagyon alkalmasnak látszik. Kellemes, szép, egészséges helyen van. Budatétény és a főváros között vasúti és villamosvasúti közlekedés van. Az ingatlanon van egy nagyobb nyári lak öt hold gyümölcsös, amelynek nagy része az út másik oldalán, a templom közelében, Duna felé lejtő helyen van. Az atyák átvették a nemrégiben alapított egyházközségben a lelkipásztori munkát is.”

A missziósház pedagógusai nagyrészt a trianoni békediktátum miatt menekülni kényszerült tanárok voltak. *Venczel Alajos* lett a növendékek lelki vezetője, mint a társaság első igazi magyar tagja. A Názáret Missziósház nem volt államilag elfogadott oktatási intézmény, a fiatalok magántanulói rendszerben tanultak, és ezért félévente vizsgáznuk kellett a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban.

Sorok János így írt visszaemlékezésében: „*P. Faikus József* rektor atya fogadott bennünket az emeleti üvegezett verandán. *Faikus* atya tagja volt annak a szociális bizottságnak, amely a Szent-szék részéről a Szovjetunióban működött. Nagyon sok vidám dalt hozott onnan magával. No, meg különben is iszonyatos jó kedélyű ember volt. Hogy minket, az idegenbe szakadt gyermekeket és hozzátartozóinkat is felvidítson, a harmónium mellé ült, és olyan talpalálót nótákat játszott, hogy a harmónium

A Názáret Missziósház szentelése 1924-ben

is majdnem táncra perdült... A tanításban segített *P. Venczel*, a nemrég világi papból társaságunkba lépett bácskai pap. A hittant maga a hittankönyv szerkesztője, *Pokorny Emánuel* pápai kamarás tanította, aki itt Tétényben köztünk érezte legjobban magát. (...)

Prefektusunk nem volt néhány héttig. Végre St. Gabrielből jött az akkor újműs *P. Schmidt József*, aki asztmája miatt nem kerülhetett ki a missziókba. Nyelvteljesége feltűnő volt: negyed év alatt tőlünk, növendékektől megtanult magyarul.”

1926-ban harminchárom, 1927-ben ötvenkilenc, 1928-ban pedig már hetvennégy diák tanult a Názáret Missziósházban. 1929-ben a növendékek száma visszaesett negyvenháromra, mert harmadik évfolyamtól felfelé a tanulók átköltöztek Kőszegre. Sőt 1929 júniusával átmenetileg meg is szűnt az oktatás a Názáret Missziósházban, mert a Szent Imre Missziós Szeminárium elkészültével bőven elért minden növendék Kőszegen.

Tóth Zoltán svd

1. osztály, 1929-30.

Kedves Missziós Barátaink!

Mióta a verbita rend Isten csodálatos segítségével Magyarországon újra legálisan elkezdhetett tevékenykedni, folyamatosan azon vagyunk, hogy a lassan száz éves hazai történelmünket minél aprólékosabban feldolgozzuk, és a már feledésbe merült események emlékeit megőrizzük az utókornak. Mivel azonban 1950-ben a magyar régió archívuma eltűnt, ez a kutatás nem egyszerű.

Ezért szeretnénk kérni kedves barátaink segítségét is: amennyiben valaki régi (1950 előtti) *Világpostát*, *Kis Hitterjesztőt* vagy *Szent Mihály Missziós Naptárat* őriz vagy felfedez, nagy örömmel fogadnánk, ha felajánlaná társaságunknak (akkor is, ha sérült), mert ezeknek a régi folyóiratoknak nagy szerepük van a verbiták magyarországi múltjának, rendtestvéreink tevékenységének megismerésében. Köszönjük!

Tóth Zoltán svd

Újjáéled, ami romba dőlt

Fülöp-szigetek a tájfun után (1. rész)

„Ha látod Darwint, próbáld meg eltemetni” – mondta a fiatal verbita testvér édesanyja nagyobbik fiának, amikor az felkerekedett, hogy megnézzze, milyen rombolást okozott a november 8-i szupertájfún Tacloban belvárosában. Ott, a tengerpart közelében áll a verbita missziósok hatalmas középiskolája, amelyben *Darwin Loro* testvér személyzetisként dolgozik. Az édesanya meg volt győződve arról, hogy Darwin fia már nincs az élők sorában, ugyanis a tengerparttól viszonylag távol lévő, külvárosi családi otthonában is óriási pusztítást okozott a Haiyan tájfun.

A Miskolc nagyságú, Fülöp-szigeteki város központi részét valóban elsöpörte a szél és a szökőár együttese, azonban a verbita iskola szilárdan állta a természeti elemek ostromát, mivel sok évvel ezelőtt a verbita szerzetesek igazi német alaposággal építették meg. Így Darwin testvér épen és egészségesen túlélte a tájfun.

Szobája a tantermek fölött, a legfelső emeleten található. „Már a tájfun előtti napon bekéredzkedtek hozzánk a szobafestők, akik éppen az épület felújításán dolgoztak, és úgy vélték, az iskola biztonságos. Mi, szerzetesek úgy gondoltuk, hogy legjobb, ha a szobánkban maradunk, bár szökőárra nem számítottunk. Az első becslések szerint reggel kilenckor kellett volna érkeznie a vihar, de az előrejelzést módosították reggel ötre. A szél a megadott időben meg is érkezett. Aludni lehetetlen lett volna a nagy zaj miatt. Meglepetésünkre nemsokára jött a víz is. Vele együtt pedig rengeteg törmelék és más anyag. Autókat, hűtőszekrényeket, asztalokat görgetett maga előtt a koszos áradat. Villamos légvezetékek, póznák úsztak a hullámokon” – emlékszik vissza a testvér, aki taclobani születésű.

Megpróbálom elképzelni az elképzelhetetlent. Ebben a városban töltöttem 2012 karácsonyát. Az akkor készített képeket sok imaközösségnek megmutattam. „Mivel az iskolához nagy terület tartozik, sok környékbeli ide hozta az autóját, ugyanis ezt a helyet szentnek és biztonságosnak

tartották – mondja Darwin testvér. – Megengedtük nekik, bár mindenkinek írásba kellett adnia, hogy a missziósok nem felelnek az autóban esett károkért. Rossz ötlet volt, mivel a hullámok felemelték és hátukra vették a járműveket, amelyek szinte csónakként vetődtek az iskola falainak.” A rendház épületszárnyán még a tető is a helyén maradt, bár a háromszáz kilométeres sebességű szél meglazította a lemezeket és hideg vízzel permetezte be a szobában található tárgyakat. Az iskolai részen a szél felemelte és elvitte a tetőt.

A földi pokol három-négy óra hosszat tartott. „Utána teljes káosz! Senki nem tudta, mit tegyen. Nem voltak hírek, nem volt tévé, nem volt telefon. Nem volt áram, a büszke nagyváros fényei teljesen eltűntek. Reggel fél hattól este fél hatig minden sötétbe borult. Eltűnt a hadsereg, elmenekültek a rendőrök, a biztonsági őrök. Mindenki abbahagyta a munkát. Nem voltak autók, megszűnt a tömegközlekedés. A politikusok nem szónokoltak, féltek a népharagtól. A papok sem miséztek. Az előzetes megállapodások, szerződések, elkötelezettségek mind érvényüket veszítették. A csendes döbbenet vett erőt rajtunk” – sápad el ma is Darwin testvér, amikor a tragédia napjaira emlékezik.

Az iskola és a rendház a pusztítás után szinte egyedül emelkedett ki a romok közül. A missziósok itt biztonságban voltak a hozzájuk menekült emberekkel együtt, de a városba nem tudtak kimenni, mert a rendház bejárata és az utca között lévő területet méteres törmelékhalomok, szanaszét heverő kisebb-nagyobb tárgyak, kábelek zárták el. Bár a hatóságok utasítását követve a verbiták tartalékolnak egy-két napra való ennielőt, az hamar elfogyott, mivel a velük levőket is ellátták. Így az iskolai étkezde raktárában levő tartalék élelmet is felhasználták. Aztán végre, hegymászó ügyességgel kijutottak az iskola előtti főutcára, ahol az egykori pompás üzletek helyett csak romokat láttak. Épületromokat és emberroncsokat. Letargikusan néztek maguk elé az emberek: eltűntek a családtagjaik, odaveszett minden

A verbiták fősikolája a tájfun előtt a belváros felől...

... és a pusztítás után

A missziós kórház

vagyonuk. Hullaszag terjengett az utcán, amit az iskolában kevésbé lehetett érezni.

Rémhírek keringtek egy következő szökőárról. Az is elterjedt, hogy a környékbeli hegyekben harcoló kommunista gerillák, a Fülöp-szigeteki Néphadsereg egységei beveszik a várost, mert a hivatalos fegyveres testületek eltűntek, hiszen őket is csak a saját pusztá életük megmentése érdekeltte. Az első nap tökéletes bénultsága után azonban felbolydult a város: megkezdődött az üzletek kifosztása. Mindenki vitt mindent. Voltak, akik a McDonald's gyorsétterem cégtábláját tördelték darabokra és hurcolták magukkal. Hogy miért? Maguk sem tudták. A legtöbben szégyenérzet nélkül cserélgettek másokkal dolgokat, amik nem is az övék voltak. „Nagyon szeretem a szülővárosomat – mondja Darwin testvér –, de meg kell állapítani, hogy az általános és értelmetlen fosztogatás meghosszabbította a szenvedésünket, hiszen aláásta az emberek közötti bizalmat. A tájfun által sújtott másik nagyvárosban, Ormocban gyorsabban helyreállt a rend, mert ott a hatóságok röviddel a katasztrófa után megjelentek. Nálunk viszont nem...”

A Fülöp-szigeteki rászorulóknak javára adományait a Missziós Titkárságon keresztül juttathatja el, a Világpostában található sárga csekken vagy az alábbi számlaszámra befizetve:

11600006-00000000-12713314

**A közlemény rovatban
kérjük feltüntetni:
Tacloban**

**Hálásan köszönünk
minden adományt!**

**Ez a család kimaradt a segélyakciókból,
de a magyarok adományaiból jutott nekik is**

Néhány napig tartó bénultság után azonban Taclobanban is kezdett visszatérni a megszokott rend. A verbita missziós családhoz a rendtagok vérszerinti családtagjai is hozzátartoznak, így a rendtársak segítettek Darwin testvérnek, aki elhatározta, hogy kimenekíti súlyos beteg édesanyját a városból. Bár az egész család Taclobanban született és nevelkedett, az édesanyjának el kellett hagynia a várost, hiszen nem volt áram, gyógyszer, amiken egy beteg ember élete múlhat. A mentőakcióra a tájfun után több mint egy héttel kerülhetett csak sor, mivel egy ideig a család külvárosi házáat sem lehetett megközelíteni a holttestek és a romok miatt. Amikor az utat többé-kevésbé megtisztították, Darwin testvér egy környékbeli autójával elhozta édesanyját a lakhatatlanná vált családi otthonból. Utána kalandos módon jutottak el az egyetlen működő kikötőbe, Ormoc városába, onnan pedig a rokonokhoz Mindanao szigetére.

Azóta három hónap telt el. A verbita iskola melletti missziós kórházunk volt az egyik első hely, amelyben megindult a megszokott élet és a gyógyító munka. Itt ma már elektromos áram is van, de csak generátorról. Azt ígéretik a hatóságok, hogy az általános áramszolgáltatás márciusban helyreállhat. Addig azonban még sok a teendő.

A magyar jótévedők segítségével tudtam Darwin testvérnek anyagi támogatást adni, amelyet a környéken élő szenvedő családok megsegítésére költött. Felkereste azokat, akik számára élet-halál kérdéssé vált az anyagi segítség, hiszen a szervezett akciókból valamilyen oknál fogva kimaradtak.

Hálásan köszönjük magyar jótévedőinknek a segítséget!

A *Világposta* következő számaiban írok még a történetekről, és mindarról, amit a segítők megtapasztaltak. De hadd ismétljem meg a tavaly év végén elhangzott kérést: még mindig nagyok a gondok, és még mindig nagy szükségünk van a segítségére...

Lányi Béla svd

A plébániáknak új modellre van szükségük

Gondolatok az új evangelizációról szóló mexikóvárosi konferenciáról

Egyházi vezetők kiscsoportos ülésen vettek részt 2013. november 17-én a Guadalupei Miasszonyunk-bazilikában, a Mexikóvárosban megrendezett új evangelizációról szóló konferencia keretében. A kongresszus november 16-tól 19-ig tartott, és lehetőséget adott a résztvevőknek, hogy megbeszéljék, hogyan kéne kialakítani az új evangelizációt az amerikai kontinensen.

Terrence Prendergast, Ottawa érseke felidézett egy történetet, amikor egy plébániának egyszerre volt szüksége arra, hogy beszerezzenek egy új kazánt, illetve hogy felvegyenek egy az ifjúsággal foglalkozó papot. A hívek három hét alatt kilencvenezer dollárt gyűjtöttek össze a kazánra, de az új pap alkalmazására nem adakoztak, mondván: kevés a fiatal, akiket szolgálhatna.

Prendergast érsek a történetet „a fenntartó egyház a missziós egyház ellen” illusztrálására mesélte el. Ez egy olyan modell, amit túl sok egyházmegyében találunk meg az Egyesült Államokban és Kanadában. Néhány főpap felismerte, hogy ez idejét múlt, nem vonzza be a híveket a templomokba, nem járul hozzá a plébániái élethez – és főleg nem gazdagítja Isten országát.

Ferenc pápa ezen akar változtatni, és arra hívja a katolikusokat, hogy tegyenek magukévá egy sokkal merészebb missziós hozzáállást. A mexikóvárosi konferencián viszont néhány amerikai egyházi vezető azt mondta, ez csak azokban az országokban jelent új hozzáállást, ahol az emberek kultúrkeresztények vagy „vallásfogyasztók”, és nem teszik első helyre a missziót.

„Nemcsak az a feladatunk, hogy a plébániákon és az egyházmegyékben gondoskodjunk a hívőkről, hanem az is, hogy ismét megnyerjük azokat, akik elhagyták az egyházat, illetve hogy új embereket hívjunk meg, akik még nem hallottak Krisztusról” – mondta Timothy M. Dolan, New York érseke.

Az érsek megfigyelései tükrözik Ferenc pápáéit, aki korábban azt mondta papjainak, induljanak el plébániájukról, és vigyék el az örömhírt a társadalmuk peremén élőkhöz.

A pápa arra is figyelmeztette őket, hogy utasítsák el a „pusztán gyakorlati” megközelítést, mert az „nem hagy teret a misztériumnak”, és az egyházat egy segélyszervet szintjére fokozza le – idézte fel az érsek. „Ferenc pápa emlékeztetett bennünket, hogy intézményeinkre (például a plébániákra és az egyházmegyékre) ne úgy tekintsünk, mint vállalatokra, hanem mint otthonokra. Azoknak missziós küldetésük van, és lelki otthonok.”

Az amerikai és kanadai egyházi vezetők úgy vélik, semmi újdonság nincs az otthonunk közelében végzett missziós munkában. Joseph E. Kurtz, Louisville érseke, az Egyesült Államok Püspöki Konferenciájának elnöke beszámolt olyan esetekről, amikor elmentek azokhoz, akiknek hite langyos volt, vagy akik eltávolodtak az egyháztól.

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita

atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban. A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG • 9730 Kőszeg, Park u. 1.

• 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Bővebb információ: • Telefon: 06-30/418-9196

• verbita@verbita.hu • www.verbita.hu

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A II. vatikáni zsinat misszióra szólított fel, és erről van szó II. János Pál pápa az *Egyház Amerikában* című 1999-es apostoli buzdításban is. De a missziókból olykor hiányzik a jó értelemben vett rámenősség, és még gyakrabban az akcióterv. Az egyház most felismeri, hogy „új rendszerre, új kifejezőmódra, új módszerekre van szükség – nyilatkozta Kurtz érsek. – Az egyház sosem fárad bele, hogy elmenjen az emberek közé, és megtérésre hívja őket. De nem vagyok biztos benne, hogy ezt valaha is ilyen módszeresen, tervszerűen tettük volna. A saját, személyes megtérésünkre való felhívással kezdjük, és ez talán valóban új szemléletet eredményezhet az örömhír hirdetésében.”

A mexikóvárosi új evangelizációról szóló konferencia kísérletet tett arra, hogy felismertesse mind a kihívásokat,

mind a valós hatásait az egyházi intézkedéseknek, ami gyakran kényelmetlen.

„Úgy kell látnunk a világot, mint amilyen az a valóságban, és eszerint kell reagálnunk rá – mondta *Charles J. Chaput*, Philadelphia érseke *Az új evangelizáció: felelősség és kihívás az amerikai kontinens számára* című előadásában. – Ártunk a ránk bízottaknak és áltatjuk magunkat, ha önelégültekké válunk, ha félreismerjük a körülöttünk most alakuló világképet.”

A Kanadában kialakult helyzet olykor csüggesztő Prendergast érsek számára, aki azt látja, hogy sokan járnak misére, ha nehéz helyzetben vannak, de nem teszik magukévá az egyház életét. „Ellentmondásosak az emberek: nem akarnak templomba járni, de azt elvárják, hogy a templom legyen nyitva, ha szükségük van rá. Gyakorlatilag vallásfogyasztók” – mondta Prendergast érsek, aki maga is jezsuita, mint Ferenc pápa.

A másik tény, melyet az érsek felismert, hogy sok katolikus számára a tanúságtétel fogalma idegen, úgy vélik, az kizárólag a protestánsok módszere. „Arra a felkérésre, hogy »Tégy tanúságot«, a legtöbb katolikus azt fogja válaszolni, »Hogyan tegyem meg? Én azt nem tudom«. Nekünk, katolikusoknak tanulnunk kell másoktól, de a magunk módján kell kifejeznünk a hitünket – tette hozzá az érsek. – Követnünk kell az *Egyház Amerikában* című dokumentumban megfogalmazott elveket: találkozás Krisztussal, közösség és szolidaritás.”

Egyesek azt mondják, az evangelizációnak stílusváltásra van szüksége, nem egyházi rendeletekre. „Az egyház nem térítő tevékenység, hanem vonzerő által nyer meg új embereket. Jézus személye az, ami vonzó – mondta *Thomas G. Wenski*, Miami érseke. – A misszió kapcsolattal kezdődik, aztán jön a kereszt... Néha a keresztet tesszük előre. Bejön valaki a templomba, és mi rögtön igényeket támasztunk vele szemben. Lehet igényeket támasztani, de csak az érintett emberrel való kapcsolat függvényében.”

A püspökök nagyra becsülik, hogy Ferenc pápa úgy segít az új evangelizáció terén, hogy ki tudja váltani az emberekből, hogy más szemmel nézzenek az egyházra.

„Valóban megragadta az embereket – mondta Kurtz érsek, aki még hozzátette, repülőtereken is gyakran fordulnak hozzá kérdésekkel Ferenc pápáról, hat alkalommal pedig gyóntak is nála, míg várt a gépre. – A szentanya mindig arról beszél, hogy először lássuk meg a személyt, legyünk társai. Melengessük a szíveket, gyógyítsuk a sebeket; ezek mindnyájunk lelkében húrokat pendítenek meg.”

David Agren/Catholic News Service

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé.

A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság**.

Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.
• tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205
• e-mail: verbita@verbita.hu
Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Gyere és láss

Zarándoklat a Szentföldön

Mintha egy barátod hívna meg az otthonába – bár először jársz nála, rögtön otthon érzed magad. Szétnézel, megfigyeled a részleteket, és így jobban megismered a barátod személyiségét. Beszélgettek, együtt esztek, és a barátságotok elmélyül. A zarándok számára, aki a Szentföldön jár, valami mégis más, mert a barát, Jézus, a megtestesült Isten, aki látszólag már nem lakik ott.

Ugyanakkor mindenütt jelen van. A táj az ő jelenlétét árasztja. A levegő az ő szavaitól rezdül. A hegyek, a tó, a vadon, a mező, a virágok, még a kövek is az ő történetét mesélik. Az Isten Fia valóban emberré lett, köztünk járt, megosztotta velünk kenyerét, viselte fájdalmunkat, osztozott az életünkben ezen a megszentelt földön. Ő, aki nagyobb, mint az egész világmindenség, és akinek nem volt hova lehajtsa a fejét, köztünk lakott. Hogyan is lehetne Isten közelebb az emberekhez?

Nézem a napfelkeltét a hegyek felett, ahogy a fény megcsillan a Genezáreti tavon, és szinte látom Jézus alakját, ahogy a parton sétál, vagy talán csendesen ül egy hegyen, fejét lehajtva imádkozik, esetleg a napfény felé fordul. Milyen csodálatos gondolat, hogy ugyanolyan napfelkeltében gyönyörködhetünk, amelyet talán ő is gyakran látott körülbelül 2014 évvel ezelőtt. És ott sétálhatunk, ahol ő is sétált, ott lehetünk, ahol született, felnőtt, megkeresztelkedett, legyőzte a gonoszt imádsággal és böjtöléssel, meghívta első

tanítványait, borrá változtatta a vizet, lecsendesítette a vihart, elmondta a hegyi beszédet, megtanította, hogy Istent atyánknak szólítsuk, meggyógyította a betegeket, enni adott a tömegnek, életre keltette a holtakat, megalapította az Eucharisziát, ránk hagyta a szeretet törvényét, megígérte a Szentlelket. És ott imádkozhatunk, ahol elárulták, megtagadták, halálra ítélték, vitte a keresztyét, megfeszítették, meghalt és eltemették... És ahol feltámadt.

Az emlékek még több hónappal a zarándoklat után is frissek. Ahelyett, hogy megpróbálnám az agyammal feldolgozni az élményt, a leghelyesebb, ha Mária példáját követem – mindent a szívembe zárok, és hagyom, hogy a kegyelem úgy bukkanjon fel, ahogy a magból a megfelelő pillanatban új élet sarjad. Most elegendő az a gondolat, hogy Isten ezen a földön járt, meghalt értünk és ma feltámadva és győztesen velünk van mindenhol. Betlehemben, Názáretben, a Nyolc Boldogság hegyén, Tabghában, Jeruzsálemben, Emmauszban, Rómában, Budapesten – nem számít, hol vagyunk éppen. Jézus teljesen nekünk adja magát, bárhol is vegyünk részt az Eucharisziában. Ő a közénk jött Isten, az a barát, aki nemcsak velünk eszik, de önmagát adja nekünk kenyérként, hogy bennünk legyen örökké. Hogyan is lehetne az Istenünk még közelebb?

Kiss Maria Cristina
(fordította: Kiss Gergely)

VERBITA BARÁTI KÖR

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság,
9730 Kőszeg, Park u. 1.
• tel.: 06-30/418-9196
• verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos svp** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Az egységet megteremtő Ige szolgálatában

A fiatal vietnámi rendtartományról

„Igédet küldted a világ Megváltójaként. – Engedd, hogy mindnyájan egyik legyünk benne” – imádkozzuk Janssen Szent Arnold Negyedórai imájában. A sok szempontból megosztott Vietnámnak nagy szüksége van az egységet megteremtő isteni Igére. Az ő szolgálatában munkálkodik az Isteni Ige Társasága, amely 2008 áprilisában alapított önálló rendtartományt az országban.

Vietnam lakossága különféle kulturális behatásnak volt kitéve történelme során. Etnikai, nyelvi és vallási szempontból nyolc nagyobb csoportra osztható a népesség. Az ország középső részén a tíz évszázadon át uralkodó Kínai Császárság, majd indiai királyságok, a déli felföldön élő etnikai népcsoportok körében pedig a környező délkelet-ázsiai országok befolyása alakította a kultúrát. Az évszázados francia uralom után 1954-ben kettészakadt az ország. Kitört a második indokínai háború, amelybe 1965-től az Amerikai Egyesült Államok is beavatkozott. Végül 1976-ban kimondták az ország egyesítését, amelynek hivatalos neve ma Vietnámi Szocialista Köztársaság.

Az állam hivatalosan elismeri a buddhizmust, a katolicizmust, a protestantizmust, az iszlámot és két új keletű, helyi jellegű vallási mozgalmat. Az országban elterjedt még a természetvallás és az ősök szellemének tisztelete is. A lakosság 90,5 millió, aminek nyolc százaléka a keresztény, illetve 7,15 százaléka a katolikus. Bár az alkotmány garantálja a vallás-szabadságot, a kormány éberrel figyel minden vallási össze-
jövotelt, és nem engedélyezik az egyházi iskolák működését.

Ebben a változatos társadalmi környezetben kell a verbita misszionáriusoknak tanúságot tenni Isten országáról, megélni és kifejezésre juttatni Szent Arnold lelkiségét. Elkötelezték, hogy szolgálják a szegényeket és a perifériára szorultakat, és párbeszédet folytatassanak más vallások híveivel. Az ország hat egyházmegyéjében nyolc plébánián van jelen a társaság. A városi apostolkodás a saigoni egyházmegye pasztorális intézetével együttműködésben történik, és egyrészt a csonka családok, másrészt a vidékről a nagyvárosba került fiatal diákok és munkások felé irányul. A vidéki plébániákon szolgáló rendtestvérek a pasztoráció mellett szociális feladatokat is ellátnak: két árvaházat tart fenn a rend,

orvosi rendelőkben pedig ingyenes ellátást biztosítanak a szegényeknek. Emellett a verbiták rendszeresen látogatják az idősothtonokat és a HIV-betegeket ellátó centrumokat. Ezeket a szolgálatokat mind a püspökségek, mind a lakosság igen nagyra értékeli.

A vietnámi misszióban összesen száznegyvennégy verbita van jelen: ötvenkét pap, kilenc örökfogadalmas testvér, három ideiglenes fogadalmas, hatvankilenc seminarista, tizenegy novícius. Mivel külföldi misszionáriusoknak tilos belépni az országba, nem meglepő, hogy csak egy verbita nem vietnámi, ő indonéz származású.

Magyarországra 2007 szeptemberében érkezett két vietnámi ideiglenes fogadalmas rendtestvér: *Bang* és *Long*, akik egy év elteltével vissza is tértek hazájukba.

Hajós Katalin

Mit akarsz látni?

Adventi ifjúsági virrasztás

„Jézus Jánosról kezdett beszélni a tömegnek: »Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat? Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Aki finom ruhában jár, királyi palotában lakik. Miért mentetek ki? Prófétát látni. Igen, mondom nektek, prófétánál is nagyobbat« (Mt 11,7–9). – Ez a szentírási rész adta a fő témáját az adventi ifjúsági virrasztásnak, amely 2013. december 14-ről 15-re virradóra zajlott a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban.

Már a regisztráció is érdekes feladatnak bizonyult, hiszen minden érkezőnek bekötötték valamijét: kezét, lábát vagy akár fejét, mintha meg lennének sérülve. Az est célja az volt, hogy a különböző testi „sérüléseinket”, amelyeket a regisztrációnál képletesen kaptunk, gondolatban összekössük lelki sérelmeinkkel, gondjainkkal, majd ezeket Isten elé helyezzük, hogy az ő segítségével megszabaduljunk tőlük.

A megérkezés után *Tamás Dániel* testvér és *Hurgoi Sándor* atya röviden bemutatják a verbita misziósokat. Ezután *Körhegyi László* mély és őszinte tanúságtétele következett arról, hogyan tért meg. Egy kisebb szünet után következett a szentségimádás. Közben lehetőség volt szentgyónásra vagy egyéni beszélgetésre a verbita atyákkal. Számomra ez nagy lelki feltöltődést adott, így bizalommal kezdtem bele a következő feladatba: a testünkön lévő kötések letettük az Oltáriszentség elé, jelezve, hogy a lelki sebeinket Isten elé rakjuk.

Éjfélkor az atyák szentmisét tartottak, amelyen rendhagyó prédikációban lehetett részünk: kiscsoportokra váltunk, és így együtt elméltünk a szentírási részről. Ez nagyon személyessé, érdekessé és sokkal meghatározóbbá tette az igehirdetést, mindenkiben mély nyomokat hagyott.

Egy újabb szünet és a vacsora után kötetlenebb programok kezdődtek. Hallgattunk roma népzeneket a László Lecsó együttestől, megnéztük a *Piros-*

ka és a farkas egyedi változatát *Kiss Kinga*, *Feinek Jessica*, *Harmat Dávid* és *Harsányi Miklós* előadásában, és élveztük a körömi fiatalok bemutatkozó előadását. Ezután még tánc és játék is várt ránk.

A virrasztáson lehetőség volt mind a testi, mind pedig a lelki feltöltődésre, és tudunk komolyak és vidámak is lenni. Köszönjük a verbitáknak a szervezést, valamint azt a sok lelki ajándékot és élményt, amelyekkel gazdagítottak bennünket.

Fekete Réka

Vele bármit megtehetek

Ifjúsági missziós hétvége Budatétényben

Az ország sok részéről érkezünk – először vagy újból – a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házba, hogy megálljunk egy picit a rohanó világban. Erre idén is a missziós nővérek által szervezett ifjúsági lelkigyakorlat adott alkalmat február 14. és 16. között. A három nap mottója: „Mindent megtehetek abban, aki nekem erőt ad” (Fil 4,13).

Megérkezésünk után Wolowicz Ádám atya elvitt minket egy kis lelki barangolásra. Az előadás fő témája a kötődés volt a szerelemben és Istenhez. Különösen megérintett engem, mert segített kicsit jobban megértenem, mi is bánt igazán a közelmúltban átélt szerelmi csalódásban. Az esti szentmise ráhangolt minket a hétvégére, és összehozta a sok helyről érkezett résztvevőket.

Szombaton két nagyon érdekes tanúságtételt hallottunk. Viktor személyes élményeit mesélte el arról a két évről, amikor csatlakozott a Logos Hope hajó közösségéhez, és önkéntes munkát végzett. A hajón több száz fiatal gyűlt össze a világ különböző országaiból, de egy célból jöttek, hogy ahol kikötnek, segítsenek másokon, és hirdessék Isten szeretetét. Számomra a történetében a leghihetelenebb az volt, hogy mekkora bátorsággal és bi-

Sokat gazdagodhattam lelkiemben ez alatt a két és fél nap alatt. Sok jó fej embert ismerhettem meg, és az előadások is nagyon jók és érdekesek voltak. A missziós hétvégén az egyházunk egy másik arcát ismerhettem meg közelebbről, a mozgalmas, vidám és befogadó arcát, amelyhez kapcsolódva senki sem unatkozhat, mert mindenkinek küldetése van.

– Gréti

zalommal rendelkeztek a fiatal önkéntesek. Hiszen két évre elhagyták hazájukat, hogy valahol távol másoknak szolgáljanak.

A szentségimádáson megnyugtató perceket éltem át. Megnyithattuk a szívünket Isten felé, és elmondhattuk a bennünk felgyülemlett fájdalmakat. Jó volt az előjövő gondolatokat megosztani. Az embernek sokszor elég, ha elmondhatja, mi bántja belül. Ezen a találkozáson nyitott szívekre találtunk egymásban.

Jó volt újra egy kis lelki pihenő. Ezen a hétvégén sikerült végre megállnom, és végiggondolnom az elmúlt hónapok történéseit, megértenem és

Számomra a csendes adorációk azok, amik a legtöbbet adnak ezeken a lelki hétvégéken. A mindent átható csendben térdelni az Oltáriszentség előtt, letenni bajainkat, átgondolni, hogy mire hív minket Isten, beszélgetni vele – felbecsülhetetlen... – Ákos

gyógyítanom a lelki sebeimet. Jó volt újra találkozni a rég nem látott barátokkal, és megismerni újakat. Ráébredtem, hogy bármilyen nehéz napjaim is vannak, Isten mellettem áll, és vele képes vagyok újra és újra felállni. Vele bármit megtehetek!

Fehér Dávid

Mindig nagy kegyelem a számomra, amikor részt vehetek az ifjúsági missziós hétvégén. Sok megerősítést, lelki ajándékot kapok, amikből aztán a hétköznapi életben erőt tudok meríteni. Az előadások érdekesek voltak, a lelki beszélgetések feltöltöttek, az imádságok elmélyítették az istenkapcsolatomat, de mindemellett sok vidám percben is részem lehetett. A legmeghatározóbb élmény számomra, hogy megtapasztalhattam: Istenhez mindig bizalommal fordulhatok. – Réka

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

Címünk: Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek

• 1223 Budapest, Völgy u. 9. • E-MAIL: budapest.ssps@gmail.com

Amikor a csendben érezni a Szentlelket

Taizéi találkozó Strasbourgban

Franciaországban töltöttük a szilvesztert jó páran az ifjúsági világmissziósok közül – részt vettünk a december 28. és január 1. között megrendezett európai taizéi találkozón Strasbourgban.

Tizenhat éves voltam. A Patrona Hungariae Gimnáziumban tanultam, és a faliújságra kitett plakáton ott volt nagy betűkkel: Milánó. Rögtön felcsigázta az érdeklődésemet. Mikor a hangosbemondóban is hirdették a taizéi találkozót, éreztem, én bizony elmegyek. Nem tudtam semmit a találkozóról. Nem tudtam, mi a program, kik jönnek rajtam kívül, vagy egyáltalán hogyan képzeljek el egy ilyen eseményt... De eldöntöttem, akármilyen leszek, én nekivágok. Otthon bejelentettem: „én elmegyek a milánói taizére”. Szüleim mindig is nagyon vigyáztak rám, féltettek, óvtak, ám meglepetésemre helyeseltek, sőt örültek a lelkesedésemnek, mert annak idején, amikor Budapesten volt a találkozó, mi is fogadtunk fiatalokat. Így vettem részt életem első taizéi találkozásán.

Olyan nagy élményben volt részem, hogy úgy éreztem, ezt meg kell osztanom másokkal is. Így jött az ötlet, hogy buszt szervezek a közösségemnek, az ifjúsági világmissziósoknak (IVM), illetve a barátainknak a találkozókra. Őt éve alakult az IVM, négy éve szervezek közös utazást.

Hogyan telik egy nap egy találkozón? A fogadó családnál (ketten, hárman szoktunk lenni egy szálláson) reggelizünk, majd közös reggeli imán, illetve kiscsoportos beszélgetésen veszünk részt a helyi plébánián. Ebéd után színes programok közül válogathatunk. Ez lehet előadás, koncert, vezetett városnézés, múzeumi túra, vagy akár egyénileg is felfedezhetjük a környék látványosságait. A közös vacsorát követően átvonulunk a halk élő zenével átítatott csarnokba esti imára. A nap csúcspontja, amikor a sűrű programok után megnyugszunk, és átadjuk magunkat az imádságnak. Amikor negyvenezer fiatal pár percre elcsendesül, érezni a Szentlélek jelenlétét. Megdöbbenő, kellemesen borzongató az a pár pillanat.

Itthon, néhány héttel később utótalálkozót szoktunk szervezni. Képeket vetítünk, mesélünk egymásnak a kint átélt élményekről, imádkozunk. Ilyenkor alkalmunk van találkozni az új taizés barátainkkal is.

A legközelebbi találkozó Prágában lesz, december 29. és 2015. január 2. között. Kik jöhetnek? Ez egy ökumenikus találkozó, amelyre tizenhat és harmincöt év közötti keresztény fiatalokat várnak. Már most érdemes elkezdni gyűjteni rá, mert az biztos, hogy életre szóló élmény lesz! Íme néhány vallomás kedvcsinálónak azoktól, akik részt vettek az strasbourgi találkozón...

Kiss Kinga

Ági (21)

„A taizéi találkozó az a hely, ahol elcsendesülhetek, ahol önmagam lehetek, ahol mindenki nyitott felém, ahol Isten közel jön.”

Viki (25)

„Számomra a taizéi találkozó az összetartozás, az Istennel való kapcsolatom szimbóluma. Több ezer fiatal együtt imádkozik. Ez annyira meghitt és csodálatos dolog, amiért muszáj évről évre elzarándokolnom, bárhol is legyen megrendezve a találkozó.”

Sanyi (30)

„Számomra ez egy egész különleges találkozó, amin bár csak évente egyszer veszek részt, nagyon feldob. Képes lelki alapot adni egész évre. Észrevétlenül beépül az életembe, a hétköznapijaimba. Az imák és elmélkedések megerősítenek, a sokféle emberből álló közösség tudatosítja, hogy világszerte rengeteg hasonló gondolkodású és értékrendű ember él, és vallja azt a hitet, amit én, ez pedig megerősít. A találkozón mindenki megtalálhatja a testre-lélekre szabott csomagját, amire szüksége van. Ez ismételten azt bizonyítja számomra, hogy a vallásos élet élhető, jó, és mindent megtalálhatok benne, ami boldoggá tehet.”

Az üres sír

Kedves Gyerekek!

János evangéliumából tudjuk, hogy húsvétkor Péter és János futottak Jézus sírjához. Nagy öröm töltötte be szívüket, mert Mária Magdolnától hallották, hogy a sír üres. Már tudták, megtörtént az, amit Jézus mondott, hogy a halála után a harmadik napon feltámad. Megérkeztek a sírhoz,

láttak és hittek. Jézus minket is hív, hogy erősen higgyünk a feltámadásában, és mint az apostolok, mindenkivel osszuk meg ezt az örömhírt.

Van egy kifejezés, amit nagyon sokszor használunk húsvétkor. A rejtvényben elrejtettük ezt a szót. Olvasd el a 20. fejezetet János evangéliumából, amely Jézus feltámadásáról szól! A szövegből segítséget kapsz a rejtvény megoldásához.

A helyes válaszokat írd be a rejtvénybe, és megkapod a megfejtést!

- Mikor volt az utolsó vacsora?**
A: húsvétkor   B: nagypénteken
C: nagycsütörtökön
- Mit ünneplünk húsvétvasárnap? Jézus...**
A: feltámadását   B: mennybemenetelét
C: színeváltozását
- Kire vonatkozik János evangélista megállapítása: „Látta, és hitt.”?**
A: Máriára   B: János apostolra
C: Péterre
- Ki lépett először Jézus sírjába a tanítványok közül?**
A: János   B: Péter
C: Tamás
- Ki sírt Jézus üres sírjánál?**
A: Péter   B: Mária Magdolna
C: János
- Mit végezzük minden nagyböjt péntekjein?**
A: rózsafüzért   B: szentségimádást
C: keresztutat
- Ki árulta el Jézust?**
A: Simon   B: Máté
C: Júdás
- Melyik az az apostol, akit a „hitetlen” jelzővel is szokunk illetni?**
A: Tamás   B: Péter
C: Jakab

Mit jelent a keresztrejtvényben elrejtett kifejezés? Hogy megtudd, a szívben található betűket írd be a megfelelő számú kockába!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----

11	12	13	14	15	16	17
----	----	----	----	----	----	----

